

Heilige Drie-eenheid (Johannes 3,16-18)

Vandaag, op het feest van de Heilige Drie-eenheid, vieren we wat we eigenlijk niet bevatten en benoemen kunnen: we vieren wie God is.

In Johannes 3,16-18 lezen we dat God de wereld zozeer heeft liefgehad dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven. Iets kostbaarder en dierbaarder dan je eigen kind kan niet gegeven worden, dat weet elke moeder en vader. Die Zoon is natuurlijk Jezus. Welnu, wat leert Jezus ons over God? Jezus spreekt God liefkozend aan met “abba” – papa. Jezus toont ons dus dat God gezien kan worden als een liefhebbende Vader of Moeder. Dit mooie beeld van God houdt in dat wij allen dezelfde oorsprong hebben. Niemand is meer mens dan de ander en Gods inspiratie (Heilige Geest) is er voor iedereen.

In de Bijbel krijgen we nergens uitleg over de Drie-ene God. Dat beeld is later ontstaan. In de jonge kerk waren er Christenen die meenden dat God in Jezus mens geworden was. Ze gingen Jezus als een God vereren. Voor anderen was Jezus een profeet, een verlichte mens onder de mensen, die rondtrok om te troosten, te genezen en te bevrijden. Om de eenheid binnen de christengemeenschap te bewaren was de kerk genoodzaakt hierover een standpunt in te nemen. De oplossing was de verkondiging van het mysterie van de heilige Drie-eenheid, waarin God opgevat wordt als Vader, Zoon en Heilige Geest, drie personen, maar één in wezen.

Tegenwoordig is er minder behoefte om de ‘Onnoembare’ te bewijzen en te definiëren. Wel wensen we Gods nabijheid in ons eigen leven te ervaren. We kunnen dat niet alleen met ons verstand, want God mysterie laat zich zonder ons hart niet goed zien. De theoloog Schillebeeckx zei hierover het volgende: “We kunnen God niet bewijzen; we kunnen Hem wel aanwijzen. De voortvluchtige laat zijn sporen na: in de wonderen van de schepping, in ons geweten, in de liefde tussen mensen”. Met andere woorden: We kunnen Gods sporen herkennen in de hele wereld, in de natuur, in de mysterieuze grootsheid van het heelal. Maar zeker niet minder belangrijk vinden we de sporen van de God in onszelf en bij elkaar.

Theo Brock